

uit zijn tijd gewoonlijk door prozaïsche vaders en moeders gedwarsboomd werden in hun jeugdig kunstenaarsvuur. Hier was van tegenwerking geen spoor. De jonge Nakken kon naar hartelust teekenen en studeeren en heeft van die gelegenheid dan ook een onbelemmerd gebruik gemaakt. Op de Haagsche teekenacademie, waar men in die dagen in 't teekenen naar het naakt en in de anatomie als recruten gedrild en geperfectioneerd werd, behaalde hij zijne eerste bescheiden lauweren in den vorm van medaljes, o. a. in 1858 de hoogste onderscheiding voor anatomie en 't schilderen naar 't naakt model. Geen wonder, dat Nakken's figuren zoo juist van verhoudingen en zoo goed in het landschap geschilderd zijn. Van schilderijtjes maken en meêdoen op de tentoonstellingen was in die dagen nog zoo vroeg geen sprake. De academische studiën werden afgewisseld met tochtjes in binnen- en buitenland, waar de natuur de leermeesteres was en de eerste beginselen van 't plein-air schilderen, al was het aanvankelijk alleen met krijt of potlood en eerst later

Paardenstal (naar een studie).

met penseel, door den jongen artist in den dop gekweekt werden. De jonge Hollandsche schilders van die dagen waren even goed „plainairisten” als de later geruchtmakende school van dien naam, wier adepten zich daarvan als een beweerde nieuwigheid, het monopolie aanmatigden. Nakken begon daarmee reeds in 1860 op zijn eersten buitenlandschen tocht met zijn academiëvriend Ph. Sadée, die als Haagsch academicus ook een eerste viool speelde onder de teekenaars van professie.

In en om Antwerpen verzamelde

Nakken studies, evenals in de volgende zomers in de Belgische Ardennen, waar hij of alleen met zijn schetsboeken heentog of in gezelschap van J. B. Tom, de Bloeme en van Borselen. Op aanraden van den bekwamen zeeschilder W. A. van Deventer, die in 1852 in Etretat was geweest, bezocht Nakken in 1867 voor 't eerst Normandië. Die eerste verkenningsstocht was nu juist niet een van de voorspoedigste. Gelijk het een schilder betaamt, had hij de mooie zeereis gekozen per stoomboot van Rotterdam naar Hâvre, zooals hij ook later meermalen deed op zijn veelvuldige reizen naar Normandië. In 't mooie seizoen vertrokken — half Juli — was men al in 't begin van de reis door een heuschen storm overvallen, die zoo lang aanhield, dat de kapitein — op eigen veiligheid mitsgaders die zijner equipage bedacht — zich verplicht zag Goerêe aan te doen, waar men zoo lang bleef liggen, dat de proviand op raakte en een deel der bemanning aan land werd gezonden om inkoop te doen. Gelukkig was Goerêe in die dagen reeds bewoond. Na verloop van zes dagen kwam men